

Dưới tán cây táo gai

Mùa Hè năm nay nóng như đổ lửa. Đàn Sâu Đo chiều chiều thường ngoi lên mặt đất gặm lá non, nay nấu trong đất cả ngày lẫn đêm, chẳng màng ăn uống. Nhưng điều này chẳng làm phiền Ve Sầu. Nhiệt độ càng cao, Ve Sầu càng thoải mái. Đây là thời điểm yêu thích nhất trong năm của chàng ta.

Chim Sẻ là những đứa mê mải nhất. Những ngày khác trong năm, sân khấu táo gai luôn là của chúng nó, nhưng đến mùa Hè lại bị Ve Sầu cướp mất. Dù chúng có riu rít đến lạc cả giọng thì cũng chẳng ai quan tâm, họ chỉ mong ngóng được nghe tiếng gáy của Ve Sầu báo hiệu mùa Hè đã đến.

“Tụi mình vẫn có thể bay đi nơi khác. Ve Sầu mang tiếng là loài có cánh nhưng chẳng bay qua nổi mấy cây táo gai tầm thường.” Bọn Sẻ lãnh lút.

“Ôi thôi, tớ chẳng muốn bay đi đâu cả. Cây táo gai mãi là nhà tớ.” Chàng Ve Sầu luồn nhác đáp.

Ve Sầu lẽ ra là vua của mùa Hè. Nhưng từ khi sinh ra, chú có một khuyết tật nhỏ ở lớp màng nên tiếng gáy không vang xa như những con Ve khác. Thật ra chẳng ai biết được chuyện này, ngoài chính loài Ve. Ve Sầu luôn xấu hổ về bản thân, chán ghét cái cách mọi người kì vọng về mình. Việc gì cứ phải gáy cho to, việc gì cứ phải báo hiệu, cứ làm như nếu không lên tiếng thì mùa Hè sẽ chẳng đến. Phần lớn thời gian trong ngày, Ve Sầu lăn ra ngủ, thức dậy thì hút nhựa táo gai cho quên sự đời.

*

Cuối ngày, khi trời hạ nhiệt, lũ trẻ con ủa ra sân chơi. Hôm nay bọn nhỏ rủ nhau đi bắt côn trùng. Mỗi đứa vác trên vai chiếc vợt cán dài, cầm theo hộp diêm nhỏ đựng côn trùng, cả chiếc ống nhòm làm từ hai lõi giấy vệ sinh. Bọn trẻ khua vào bụi rậm, lần mò dưới đất, đào cả gốc cây sục tìm dấu vết của một loài côn trùng nào đấy.

Cây vợt quật mạnh vào tán cây táo gai. Ve Sầu đang ngủ trên cây bỗng rơi vào lưới.

“Xem tớ bắt được cái gì này!” Ben gào to đến nỗi đám Sẻ cũng giật mình.

“Bọ Cánh Cứng phải không?” Bọn ngắm nghía.

“Không. Một con Ve Sầuuuu...” Ben càng lúc càng hào hứng. Nếu đứa nào chơi trò bắt côn trùng mà tìm được Bọ Cánh Cứng thì được xem là oách lắm rồi, còn bắt được Ve Sầu ư? Chiến tích đó đi vào huyền thoại.

Lũ trẻ nhao nhao hồ hởi, chuyền tay nhau cái hộp diêm của Ben, ghé mắt xem cho rõ.

“Một chú Ve Sầu trưởng thành. Nhìn đôi cánh của nó đi, bóng loáng đẹp làm sao!” Bin xuýt xoa. “Nếu tớ có được cái vọt dài như Ben, tớ sẽ bắt được nó trước tiên!”

“Các cậu đừng dí mắt sát vào chú Ve như thế. Nào trả lại để tớ đem khoe với bố.” Ben giành lại hộp diêm và nhanh chóng biến mất sau cây táo gai.

*

Ve Sầu bất ngờ bị rơi vào vọt lưới khi đang say ngủ, nhưng chú chẳng lo sợ. Chú biết lũ trẻ yêu thích côn trùng sẽ không ra tay sát hại chú, còn hộp diêm bé tí này chỉ cần đẩy nhẹ là mở ra thôi. “Kiểu gì mai mình cũng sẽ về lại cây táo gai. Giờ tranh thủ ngủ cái đã.” Ve Sầu cụp đôi cánh ôm lấy thân và đi vào giấc mộng.

*

Tối nay mẹ Ben làm món sườn nướng mật ong, món khoái khẩu của cả nhà.

Ben hít lấy hít để mùi thức ăn thơm ngon mẹ vừa đặt lên bàn. Cậu định cất lời khoe về chú Ve Sầu bắt được chiều nay thì bố đã lên tiếng:

“Bố mẹ có một chuyện quan trọng cần thông báo.”

“Bố nói trước đi. Con cũng có chuyện rất vui muốn khoe đây, con dám cá chuyện của con vui hơn chuyện của bố!” Ben hào hứng.

“Bố phải chuyển công tác. Cả nhà ta sẽ đi cùng nhau. Đây là một cơ hội rất tốt và bố muốn thực hiện nó.”

“Sẽ chuyển nhà sao? Mà chuyển đi đâu mới được?” Ben bàng hoàng.

“Đi Bắc Cực!” Bố nhấn mạnh từng từ.

“Con không muốn đi đâu cả. Không bao giờ...”

Ben nấc lên, nước mắt rơi lã chã trên bàn ăn. Chú đứng phắt dậy chạy về phòng, không thiết tha gì món sườn nữa.

*

Ben nằm trong phòng suy nghĩ miên man. Tim nó hẫng vài nhịp. Nó thích ngôi nhà này, xóm nhỏ này, cả trường học và bạn bè nữa.

Bố nó là một chuyên gia khí tượng thủy văn. Công việc của bố là ngắm nhìn bầu trời. Bố bảo trạm nghiên cứu ở Bắc Cực đang cần người. Bố được chọn trong hàng ngàn người ứng cử. Đây là cơ hội hiếm có. Sâu thẳm trong lòng, Ben hiểu mọi việc đã được định đoạt mà chẳng cần ý kiến của nó. Đó là lí do khiến Ben ảm ức.

“Bắc Cực ở đâu vậy?” Bon thắc mắc khi nghe Ben thông báo sẽ chuyển nhà.

“Chỗ đó có người ở sao? Tớ tưởng chỉ có gấu trắng thôi chú?” Bin xen vào.

“Tớ không rõ, chỉ biết ở đó rất xa và rất lạnh.” Ben thở dài.

*

Bầy chim trong khu phố hóng chuyện ngay trên đầu lũ trẻ, tự hỏi Bắc Cực có phải là hàng cây táo gai bên kia sông, hay là khu rừng tràm mà chúng từng bay qua vào mùa Xuân năm ngoái.

“Khu rừng tràm là nơi xa nhất rồi. Bắc Cực cũng loanh quanh đó mà thôi.” Ến Già lên tiếng.

Bầy Chim Sẻ chợt nhớ, nhao nhao hỏi:

“Thế còn Ve Sầu thì sao? Có phải cũng sẽ đi Bắc Cực cùng nhóc Ben không?”

Sáo Sậu ganh tị ra mặt:

“Cái tên lười biếng ấy được đi Bắc Cực mà không cần phải vỗ cánh lấy một nhịp nào!”

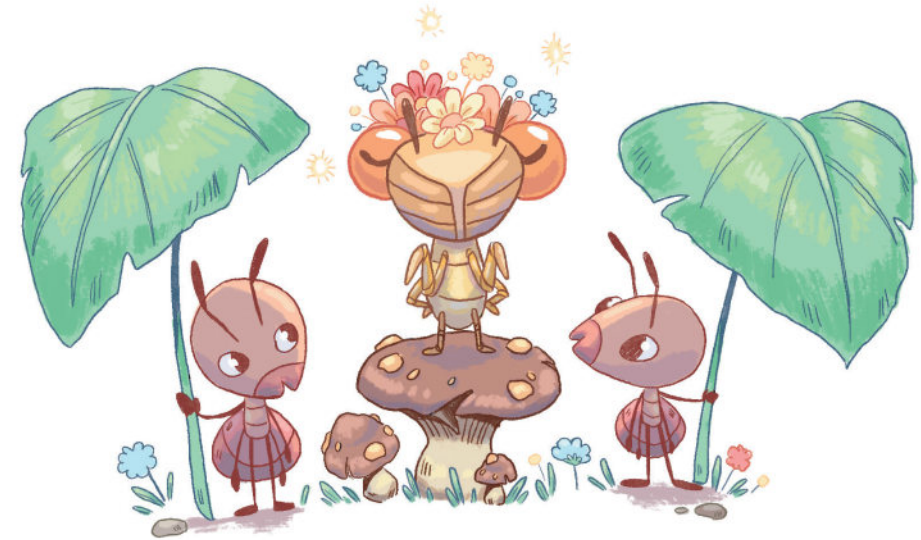
“Tốt quá. Sân khấu táo gai sẽ lại là của chúng ta.” Bầy Sẻ vui mừng tíu tít.

*

Trong khi thế giới xung quanh đang quay cuồng với chủ đề Bắc Cực, Ve Sầu vẫn say ngủ trong hộp diêm, chẳng hề hay biết chuyện gì. Với Ve Sầu, trên đời này, trở nên lười biếng là việc chú có thể làm tốt nhất. “Thôi thì mình cứ ngủ thêm một ngày nữa cho thêm khỏe.” Chú ngáp dài, mắt vẫn không thể mở lên.

Làm vua ngày thơ ấu

Nếu không vì cái bụng đói réo to hơn tiếng ngáy của chính mình, chắc Ve Sầu chẳng buồn ngồi dậy. Chú đập nắp hộp diêm chui ra. Xung quanh chỉ một màu tối đen như mực. Chú đi một vòng, trở đi trở lại trên những xấp quần áo được gấp phẳng phiu, lò mò nhận ra mình đang ở trong một chiếc va li chất đầy đồ đạc. Tìm được một thanh kẹo đường nằm góc trái va li, cậu chàng vừa nhấm nháp thanh kẹo, vừa nghĩ ngợi mông lung.

Bóng tối vây quanh giữa hàng lớp đồ đạc làm Ve Sầu nhớ ngày còn bé, khi mới chỉ là chú Ve Sầu nằm dưới lòng đất. Thời gian ấy mới thật êm ái làm sao. Tất cả những gì chú làm là ngủ và hút nhựa cây táo gai, thảnh thơi tán chuyện với bọn Sâu Đo khi chúng chui

xuống đất nghỉ ngơi. Ve Sứa tưởng rằng ngày tháng cứ trôi qua êm đẹp như thế.

*

Nếu bá chủ bầu trời là bầy Chim, thì vua của lòng đất phải là loài Kiến. Trong vương quốc to rộng dưới đất, hàng trăm Kiến Thợ xây dựng cả ngày lẫn đêm, lại có một đội quân Kiến Lửa vô cùng dũng mãnh. Thời gian ấy, Kiến Chúa vua của vương quốc Kiến đang hấp hối trên giường vì tuổi già sức yếu. Lũ Kiến Thợ nhăm nhe muốn giành ngôi vương. “Phải mau chóng tìm Kiến kế vị. Hãy lùng sục trong vương quốc, tìm cho bằng được chú Kiến to khỏe và thông minh nhất mang về đây!” Thủ lĩnh đội quân Kiến Lửa lên tiếng.

Việc này sẽ chẳng liên quan gì đến Ve Sứa, nếu như lúc đó đội quân Lửa không nhầm lẫn chú là Kiến mà bắt về vương quốc. Và cũng sẽ chẳng liên quan gì nếu như đội quân ấy không đưa Ve Sứa lên ngôi vương. Thủ lĩnh Kiến Lửa hùng hồn tuyên bố:

“Người được chọn làm Kiến kế vị sau khi Kiến Chúa qua đời.”

“Làm Kiến Chúa ư? Thật quá sức tưởng tượng. Nhưng nếu lũ Kiến ngu ngốc đến mức không phân biệt được Ve Sứa và Kiến, thì tội gì mình không thử làm vua.” Ve Sứa tự nhủ.

*

Cuộc đời Ve Sứa bỗng chốc sang trang. Ve Sứa trở thành vua của vương quốc Kiến hùng mạnh nhất lòng đất. Chú được đưa về căn phòng to rộng nhất trong tổ, ngày ngày được dâng món ngon vật lạ, kẻ hầu kiến hạ đến tận răng. Chú sung sướng tận hưởng cho đến khi phát hiện ra nhiệm vụ duy nhất của một Kiến Chúa chính là... đẻ trứng. Mà việc này thì dù có cố gắng đến đâu thì Ve Sứa cũng không thể làm được.

“Nếu trong mười ngày tới mà không bói ra được cái trứng kiến nào, chúng nó sẽ biết thừa mình chỉ là kẻ giả mạo.” Ve Sứa trầm nghĩ.

Nỗi lo sợ của chú càng to lên khi nghe được lũ Kiến Thợ bàn bạc.

“Kiến Chúa đã lên ngôi mãi vẫn chưa đẻ trứng. Chúng ta phải nhân cơ hội này lật đổ hắn. Hãy đào một đường hầm bí mật dẫn tới phòng vua. Phái vài Kiến Thợ to khỏe nhất phục kích hắn.”

“Thế là xong, cuộc đời làm vua của mình không thể kéo dài thêm nữa. Mình cũng không thể làm một chú Ve Sứa vô tư dưới lòng đất vì chắc chắn đội quân Kiến Lửa không buông tha. Mình đành phải tạm biệt nơi này vậy.” Ve Sứa suy tính.

Đêm đó, Ve Sứa tự đào đường hầm chui thẳng lên mặt đất, kết thúc cuộc đời một Kiến Chúa mạo danh. Chú cũng kết thúc luôn cuộc đời một ấu trùng, lột xác để ra Ve Sứa trưởng thành.

“Tạm biệt lòng đất êm ái, mình sẽ nhớ nơi này lắm!” Ve Sứa thầm nghĩ khi vừa chui lên. Vậy là chú đã thật sự đến với thế giới bên trên lớp đất dày, không phải qua lời kể nào của bọn Sâu Đo nữa.

Lá thư từ Bắc Cực

Gửi Bon và Bin,

Tớ không biết lá thư này có thể đến được các cậu không. Trong thị trấn chỉ có một trạm bưu điện duy nhất. Nó xập xệ kinh khủng khiếp.

Thì ra Bắc Cực là một vùng thuộc nhiều quốc gia. Nơi cả nhà tớ sống là bang Alaska của Mĩ. Các cậu sẽ hỏi ở đây có gì hay ho? Nơi này chỉ toàn là một màu trắng xóa. Những con thú tớ từng gặp cũng toàn màu trắng: Gấu Bắc Cực, cáo, cú tuyết... Tường như tất cả chúng nó đều nặn ra từ tuyết vậy. Còn điều này thú vị hơn cả: Ở đây không dùng xe hơi hay xe máy để đi lại, mà dùng xe trượt. Ngồi xe trượt lướt qua sông băng đến trường mỗi ngày mỗi ngẫu làm sao.

Có những thời điểm trong năm, Mặt Trời ở đây không chịu lặn. Cả nhà tớ đi ngủ khi đã nửa đêm nhưng trời còn sáng trưng. Còn mùa Đông ư? Mặt Trời sẽ không mọc trong nhiều ngày liền. Màn đêm bao phủ và tớ đi học trong tình trạng như thế. Thật khó hiểu là trên Trái Đất lại có một nơi lạ lùng như vậy.

Tớ nhớ Bon và Bin, nhớ cây táo gai và lũ côn trùng quá. Nhưng ở đây cũng có nhiều điều mới lạ.

À tớ vẫn chưa kể cho các cậu về ông Mike-tai-dài, hàng xóm của gia đình tớ. Ông ấy có bộ râu rậm rạp che khuất gương mặt dữ tợn, nhưng lại là người hài hước và vui vẻ. Mike-tai-dài hay rủ tớ đi câu cá trên sông băng. Tụi tớ khoan một cái lỗ nhỏ trên mặt băng rồi thả dây câu chuyên dụng xuống, chờ cá đớp mồi. Nghe có vẻ dễ dàng đấy, nhưng chỉ có người nhiều

kinh nghiệm như Mike-tai-dài mới biết vị trí lỗ khoan ở nơi có nhiều cá nhất. Những ngày đi câu, tụi tớ sẽ mang theo ít dụng cụ bếp để có thể chiên ngay những con cá nhỏ béo ngậy rồi chén tại chỗ. Đó là món cá ngon nhất trên đời tớ từng ăn. Có một lần, ông Mike-tai-dài rủ tớ đi bơi. Ngạc nhiên chưa, bơi ở Bắc Cực cơ đấy. Mike-tai-dài nói rằng một người không thể trở thành cư dân thực thụ của Bắc Cực nếu không một lần bơi trên sông băng. Tớ thì chẳng bao giờ chịu thua thú gì, các cậu biết rồi đấy.

Thế là Mike-tai-dài dắt tớ đến một hố tắm trên băng mà ông đã đào từ trước. Ông thay quần bơi, nhảy ùm xuống dưới và hét lên sung sướng.

“Ben ơi, nhảy đi nào. Cháu sẽ cảm thấy tràn trề sức sống.” Ông khích lệ tớ như thế.

Các cậu biết không, tớ sợ muốn tè cả ra quần. Bơi giữa những tảng băng lạnh giá ư? Thật điên rồ. Nhưng các gia đình ở Bắc Cực đều có thói quen tắm băng. Khi nhìn thấy một thằng nhóc năm tuổi nhảy xuống hố tắm, lòng tự ái của tớ trỗi dậy. Tớ không thể thua một đứa năm tuổi được. Cứ thế tớ nhắm mắt hít một hơi dài, nhảy bừa xuống luôn.

Đó là một cảm giác chưa từng có trong đời, nước lạnh tê buốt da, nhưng tớ lại cảm thấy phấn khích hơn bao giờ hết. Tớ hét lên và thả ra những làn khói trắng trong sự hào hứng tột cùng. Tuy vậy, ông Mike-tai-dài chỉ cho phép tớ bơi trong đúng ba mươi giây.

“Ngày mai chúng ta sẽ bơi ba mươi lăm giây, ngày kia sẽ bơi bốn mươi giây. Không nên thử thách quá giới hạn cho cơ thể mình, Ben ạ. Cơ thể chúng ta là một ngôi đền tuyệt vời, nó thích nghi được với mọi thứ.” Ông giải thích.

À các cậu còn nhớ chú Ve Sầu mà tớ bắt được chú. Tớ mang cả hộp diêm và chú ta đến Bắc Cực đấy. Chú ta có vẻ hoang mang ra trò khi nhìn thấy khung cảnh nơi đây. Nhưng tớ cá là chú cũng sẽ sớm yêu thích nơi này thôi. Có điều từ khi đến đây Ve Sầu không chịu gáy. Nó ngủ suốt thôi, hoặc nó đã lặn ra bất tỉnh vì choáng ngợp trước mọi thứ quá mới. Bản thân tớ cũng còn choáng nữa mà.